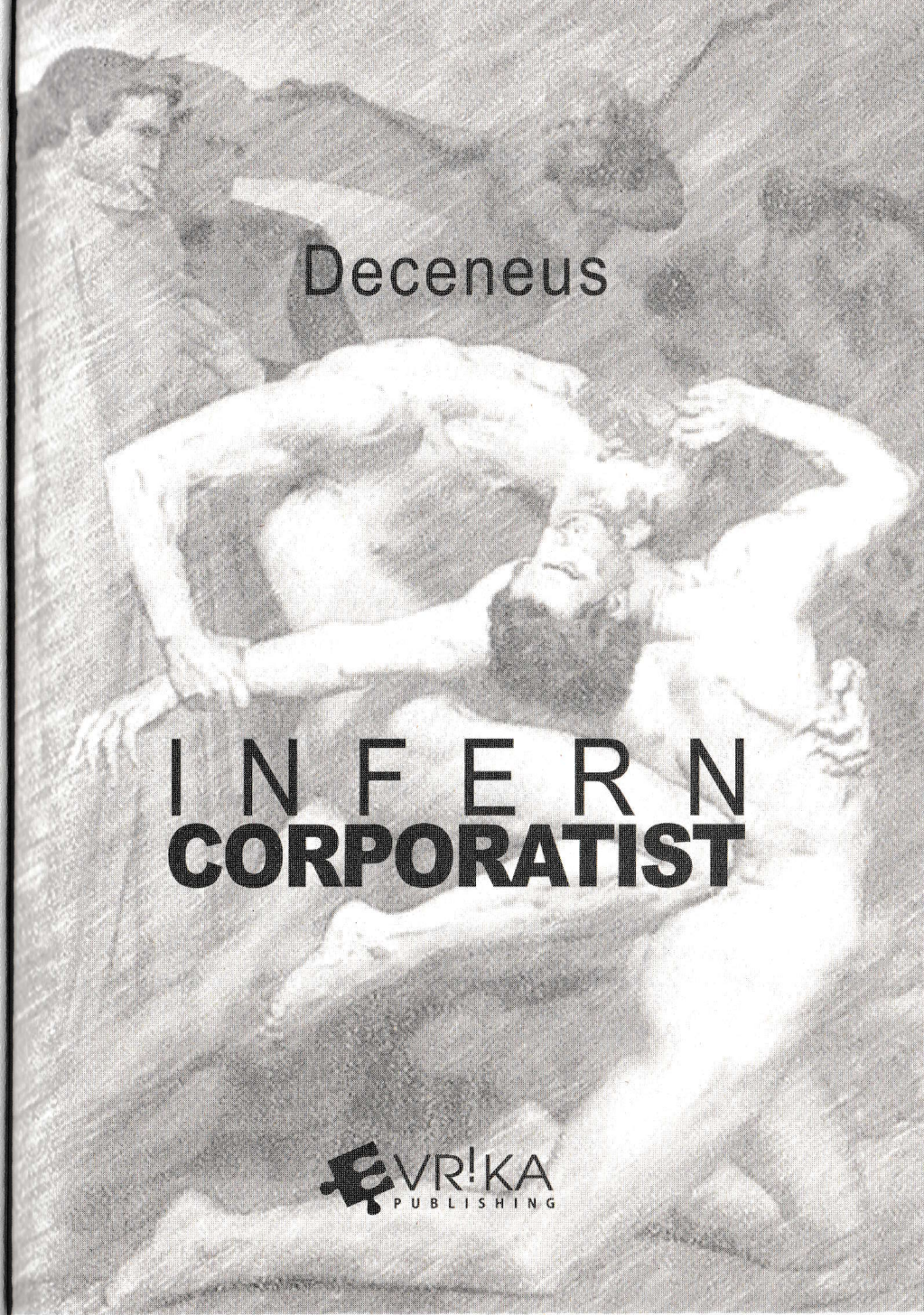

Deceneus

**INFERN
CORPORATIST**

Coperta 1: William-Adolphe Bouguereau, „Dante și Virgil în Infern”,
1850, Musee d’Orsay, Paris

© Toate drepturile sunt rezervate Editurii Evrika Publishing.

Orice reproducere a prezentei lucrări fără acordul editurii
intră sub incidența legii.

Graphic design copertă: Aurelian Leahu

Redacție: tel.: 0725.113.963
e-mail: redactia@evrikapublishing.ro

Distribuție: tel.: 021.314.93.15
tel./fax: 021.314.93.16
e-mail: distributie@universuljuridic.ro

www.ujmag.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DECENEUS

Infern corporatist / Deceneus. - București : Evrika Publishing,
2018

ISBN 978-606-94572-2-1

821.135.1

Cuprins

INTRODUCERE... ÎN INFERN	11
CAPITOLUL 1. ÎNCEPUTURI.....	28
CAPITOLUL 2. ANI DE LICEU ȘI UNIVERSITATE	60
CAPITOLUL 3. PURGATORIUL	126
CAPITOLUL 4. CERCUL I: FURIE.....	147
CAPITOLUL 5. CERCUL II: LENE	184
CAPITOLUL 6. CERCUL III: AVARIȚIE	213
CAPITOLUL 7. CERCUL IV: MÂNDRIE	243
CAPITOLUL 8. CERCUL V: INVIDIE.....	280
CAPITOLUL 9. CERCUL VI: LĂCOMIE.....	293
CAPITOLUL 10. CERCUL VII: DORINȚĂ.....	316
CAPITOLUL 11. INIMA ÎNTUNERICULUI.....	377
CAPITOLUL 12. EPILOG.....	389

INTRODUCERE... ÎN INFERN

Peștele cel mare îl înghite pe cel mic, Pieter Bruegel cel Bătrân, 1556

„Pe când e omu-n miezul vieții lui
M-aflam într-o pădure-ntunecată,
Căci dreapta mea cărare mi-o pierdui.

Amar mi-e să vorbesc cât de-nfundată
Pădure-a fost, încât de-a ei cumplire,
Gândind la ea mi-e mintea-ncrâncenată.”

Dante Alighieri, Divina Comedie

Ralph Hedley, The Tournament, 1898

*Nimic nu doare-atât de rău
decât de-un timp ferice-a-ți fi aminte
în timp de-amar.*

Dante Alighieri, Divina Comedie

Am crescut într-un orășel liniștit, situat pe malul unui mic râuleț cu apă sărată. Însă nu am ajuns acolo încă de la început. Până la vârsta de nouă ani am locuit într-un sat din apropiere, acolo unde statul comunist le repartizase părinților mei o locuință de serviciu.

Tatăl meu era de meserie agronom, ocupând o funcție de Șef de fermă la Întreprinderea Agricolă de Stat din zonă. Un om ce reușise să răzbată în viața prin propriile puteri, împotriva voinței părinților săi, tatăl meu se mândrea și o face și în zilele noastre cu șirul nesfârșit de note de zece, cu bursa de merit ce îl întreținuse în facultate și cu capacitatea nelimitată de muncă. De dimineață devreme, până târziu în noapte, alerga de la un ogor la altul, luptând să se remarce prin producții record în ochii directorului general, al cărui loc l-a și luat la un moment dat. Mama era medic pediatru la cabinetul local și norocul meu era că muncea doar o jumătate de zi, astfel că putea sta cu mine o mare parte din timp.

De mine avea grijă o familie de muncitori, o femeie în vârstă, ce mi-a fost și bonă și bunica, precum și nepoatele acesteia atunci când era prea bolnavă să poată veni. De la ele am luat la vârsta de 6 ani virusul hepatitei A, ce m-a ținut încă un an acasă, la joacă, însă urmând un regim alimentar strict. M-au dus cu toții să mi se recolteze analizele de sânge la spitalul din oraș, una dintre multele măcelarii autorizate încă de pe atunci, dotate minimal, acolo unde experiența medicilor o rivaliza cu succes pe cea a asistentelor medicale. Bineînțeles că n-am avut norocul să mi se găsească vreo venă, deși m-au înțepat de câteva ori în ciuda plâsetelor mele disperate. Mă țineau nemișcat vreo doi-trei adulți, în timp ce ochii vigilenți ai asistentei îmi scrutau brațele, înțepând acolo unde se întrezărea o vagă culoare albăstrie. După o vreme au renunțat și au recurs la soluția finală- recoltarea sângelui direct din gât. Da, da, din gât, dintr-o venă sau artera oarecare, aici cel puțin nu puteau da greș. Au reușit să-și atingă scopul până la urmă, după ce m-au umplut de sânge, eu încetând între timp să mai plâng, fiind mult prea convins că urmează să mă omoare. Nu citisem încă romanele de groază pe care aveam să le ador mai târziu, însă întreaga scenă putea fi zugrăvită lejer de un regizor precum Sam Raimi, sau de un scriitor precum Stephen King. Mulțumiți că au obținut în sfârșit mult dorita eprubetă plină, medicii au anunțat sentențios că voi fi internat pe termen lung,

urmând a fi supraviețuit în spital. Îmi amintesc că am plâns atât de mult încât bieteii mele mame i s-a făcut milă de unicul său fiu și a decis că voi sta acasă, într-o cameră separată, urmând un regim sever de crudități. Așa mi-am petrecut eu perioada dintre 6 și 7 ani, repetând acasă cu mama câteva semne și litere și mai ales învățând să scriu cu mâna dreaptă.

De mic am făcut totul cu stânga; șutam cu piciorul stâng la fotbal, aruncam pietre cu mâna stângă, începusem să desenez ținând creionul în mâna stângă. Inacceptabil pentru societate, de rău augur pentru viitorul meu luminos, a decretat mama, și mi-a legat mâna de corp, forțându-mă să scriu cu dreapta. Îmi amintesc doar cât de absurd mi se părea la început, aproape scăpam creionul din mână, întrebându-mă ce oameni întregi la minte acceptă să țină instrumentul de scris într-o manieră atât de incomodă. Însă în cele din urmă am reușit, devenind ambidextru, iar astăzi scriu și desenez cu plăcere cu ambele mâini. Uitându-mă la colegii mei stângaci din facultate, mai târziu, la modul ciudat în care își țineau foile de scris, scriind aproape vertical, m-am felicitat mereu că eu am reușit, am felicitat-o pe mama că mi-a impus, pentru că astfel eu nu eram un ciudat ca acei oameni și poate urma să fiu acceptat mai ușor de societate. Știu că acest lucru sună a blasfemie în zilele noastre, când orice formă de constrângere este interzisă, iar educația supremă constă în lipsa completă a acesteia. Părerea mea- învechită poate-este că odraslele trebuie familiarizate cu disciplina și greutățile încă de mici, pentru a educa un spirit puternic. Nu cred în aceia ce își feresc copiii de lumea reală, selectându-le cu grijă prietenii, școala, programul TV, cărțile citite și muzica ascultată. Când vor scăpa în adolescență din acest mediu artificial, acești copii vor exagera în toate privințele, vor recupera, întrucât poate ați observat faptul că viața are tendința să le egalizeze și să le compenseze pe toate.

Când în sfârșit am început școala, la 7 ani împliniți la 1 August 1984, eram deja cu cel puțin un cap mai înalt decât toți colegii din

întreaga instituție și cu cel puțin zece kilograme mai greu. Pozele din acea perioadă sunt de-a dreptul hilare, eu apărând de regulă la capătul unui lung șir de elevi aliniați pentru fotografie, de parcă aș fi un invitat din gimnaziu, în trecere pe acolo. Doar muștrii mei speriați mai repara puțin situația, fiind ca toți ceilalți copii dornici să reușim, dacă tot am intrat în horă. Nu se știe cum și de ce, întrucât nu există cazuri similare în familia mea, am crescut întotdeauna foarte repede, astfel ca la finele școlii generale aveam deja peste 1,80m, într-o generație în care înălțimea nu era un lucru comun, datorită alimentației sărace în vitamine și nutrienți, impusă de regimul comunist.

Astăzi pare absurd, însă în acele vremuri puteai fi în situația să nu ai pe ce cheltui banii câștigați din salariu. Astăzi trăim de la un salariu la altul, amanetându-ne și viitorul pentru a trăi clipa prezentă, aruncând la gunoi jumătate din ceea ce cumpărăm, însă pe atunci lucrurile erau ușor diferite. Nu se găseau mezeluri și pâine, cozile la lapte și chiar la apă minerală erau enorme și se asamblau dimineața devreme, începând cu ora 5, dulciurile erau o raritate, iar fructele exotice lipseau cu desăvârșire. Îmi amintesc de pâinea cu țărâțe ce costă 3 lei, de eugenia ce costa 50 de bani, de rarele ocazii când mergeam în oraș și părinții îmi cumpărau înghețată din lapte și melasă, ce costă 2,75 lei. Guma de mestecat exista doar sub forma unor bastonașe la 25 de bani bucată, care de cele mai multe ori se transformau într-o pastă fărâmițoasă în gură, deoarece fusese greșită rețeta. O dată pe an, de obicei în ajunul Crăciunului, mama reușea numai ea știe cum să-mi procure vreo 2-3 banane sau un kilogram de portocale. Bananele erau întotdeauna verzi, aflate la distanță de vreo 2 săptămâni de coacere. Le înfășuram în ziare Scânteia, învelindu-le în chipul de plumb al lui Ceaușescu și le vâram în dulap, între cearșafuri, pentru a le grăbi coacerea. De câteva ori pe zi le scoteam pentru a le verifica stadiul de îngălbenire, sfârșind aproape întotdeauna prin a le mânca verzi. Nu puteai cumpăra un autoturism de familie decât dacă te înscriai pe liste de așteptare la fabrica pentru minim 5 ani, achiziționând cu 70.000 lei ce îți pică la

Re
rând, precum la loterie. Școala și manualele erau gratuite, nu se băgau bani în buzunarele învățătorilor ca astăzi, un buchet de flori și un mărtișor de 8 Martie erau de ajuns. Însă oamenii muncii câștigau 4-5.000 lei pe lună pe familie și astfel cu toții aveau sentimentul că dispun de bani. Pachetul de țigări Carpați, fără filtru costa tot în jur de 3 lei, iar sticla de tărie se putea procura ușor din vecini cu 4-5 lei. Vacanțe nu prea existau, ca oamenii să-și poată cheltui surplusul de cash.

În privința mâncării, părinții mei aveau un atu: creșteau animale și cultivau legume în curtea din spatele blocului. Prin geamul de la mica bucătărie înghesuită puteai auzi în fiecare moment găinile și cocoșul alergându-se prin curte, precum și godacul pus la îngrășat, căruia zilnic îi serveam o porție-două de 'lături'. Bineînțeles, nu existau congelatoare de depozitare a cărnii, așa că tot ce se tăia se și mânca pe loc, cu excepția cărnii de porc ce se conserva în untura, în borcane de 800 de grame sau de 3 kg. Îmi amintesc și acum cum prietena mea cea mai bună de pe atunci, sărea bucuroasă din leagăn atunci când mama ei o strigă la masă, ademenind-o cu o felie groasă de pâine neagră, untură de porc și sare grunjoasă. Untul nu se găsea aproape deloc, în timp ce margarina închisă la culoare era deliciul meu suprem în acea perioadă.

Crescând la țară, reușeam să avem alimentele de bază fără prea mult efort, în timp ce viața la oraș era probabil mult mai cruntă.

Aveam trei sau patru prieteni buni de joacă, cu care pierdeam marea majoritate a timpului după întoarcerea de la școală. Erau cei doi frați Paul și Eugen- ultimul fiind și coleg cu mine în clasa întâi, pe care în mod convenabil îi numiserăm „țigăneii”, datorită culorii închise a tenului lor. Ambii au plecat prin clasa a 2-a, relocându-se în capitala cu întreaga familie. Și mai era fata vecinilor, Andreea, precum și un băiat mult mai mic decât noi de la apartamentul de jos. Erau trei apartamente în total.

Lângă micul bloc de serviciu comunist era un teren de joacă ideal pentru o partidă de fotbal, continuat în spate de o pădure înaltă de porumb, prin care obișnuiam să ne jucăm de-a v-ați ascunselea, alergând și zgâriindu-ne în frunzele mari și tăioase. Bineînțeles că exista și o mică cărare ce străbătea lanul de porumb, ducând spre o altă parte a satului, însă cine o folosea? Frumusețea jocului era să reușești să te orientezi înaintând orbește prin porumbul înalt de doi metri, încercând să-l prinzi pe prietenul ce alerga în față. Dincolo de lan, se întindea o râpă adâncă și plină de mister, unde terenul cobora abrupt și sălbatic câțiva zeci de metri spre o vale naturală săpată în pământul galben-lutos de albia străveche a râului cu ape sărate. De acolo puteai vedea în depărtare orașelul cu blocurile lui turn de nouă etaje situate în latura dreaptă, cu mica fabricuța de frâne auto și fabrica de confecții ce constituiau centrul industrial al orașului.

Viața în sat era destul de liniștită, mormântală după standardele de astăzi, mașinile treceau foarte rar, astfel că puteam liniștiți să jucăm fotbal sau să ne dăm cu sania chiar pe șoseaua asfaltată ce venea dinspre oraș, fără să fim prea tulburați sau înfricoșați.

La televizor se difuzau cântece patriotice, pentru două ore în timpul serii, fără desene animate sau altă formă de distracție pentru noi, cei mici. Desenele animate se difuzau sâmbăta la ora 13:30, doar pentru 15 minute, astfel că de multe ori, furați cu joaca, pierdeam noțiunea timpului și alergam în casă doar pentru a vedea genericul de final. Astfel că pentru cei mai curioși dintre noi, singura cale de a cunoaște lumea era prin lectura.

Nu cred că am arătat vreo calitate specială înainte de a ajunge la școală. Nu am citit la 4 ani așa cum o fac unii copii, nu mi-am uimit părinții făcând ceva extraordinar, cu excepția poate a faptului că ceream întotdeauna să mi se citească povești. Tatăl meu, care venea mereu acasă după ora 21, iar sâmbetele muncea până seara târziu, coordonând descărcarea vreunui vagon cu îngrășămintă chimice la

gară, a găsit până la urma soluția de a scăpa de rugămințile mele permanente. Și-a înregistrat vocea pe un casetofon, lecturând cu o intonație demnă de o carieră mai bună, cele câteva povesti ce îmi plăceau mie: *Capra cu trei iezi*, *Ursul păcălit de vulpe*, *Punguța cu doi bani* și *Albă ca Zăpada*. Astfel că eu puteam să le ascult de sute de ori în lungile după-amiezi de vară, când refuzam să dorm „ca toți ceilalți copii” și nu aveam efectiv nimic interesant de făcut. Până astăzi mi-am păstrat calitatea ciudată de a citi de zeci de ori o carte ce mi-a plăcut, fără ca acest lucru să mă deranjeze, ca și cum povestea ar putea fi mereu alta, iar sfârșitul diferit. De fapt, pentru mine întotdeauna a fost important modul cum este scrisă o carte, cum este creată o lume, chiar și modul cum este construită fraza și cum sunt descrise personajele. Atunci când un fragment îmi place în mod deosebit, îl recitesc cu plăcere, încercând să-mi închipui ce a gândit autorul când a așternut acele cuvinte pe hârtie, cât de greu a fost pentru el să construiască acel text. Am sfârșit în a cunoaște pe dinafară cărți întregi, pe care le simt aproape de sufletul meu, iar autorii aceia au devenit prietenii mei cei mai buni. Când, adolescent fiind, am aflat că există tineri ce citesc programat, organizat, începând mai întâi cu cărțile de bază ale literaturii universale, continuând cu recomandări de cărți dificile și culminând cu lecturi filosofice, mărturisesc că am fost neplăcut surprins. Poate cineva citi din obligație, urmând o schemă dată de lectură? Pentru mine lecturarea unei cărți bine scrise îmi produce plăcerea supremă, nu aș putea niciodată să fac acest lucru impus, că o corvoadă.

Primii doi ani de școală i-am petrecut în acest sat. Pe atunci, pe lângă premii și mențiuni la final de an, se alegeau din rândul elevilor și un fel de șefi sau lideri, denumiți comandanți – de grupă sau detașament. Nu-mi aduc aminte din ce motiv, poate fiindcă eram foarte prietenos, însă am fost ales comandant de detașament, având în subordine doi comandanți de grupă. Cred că puteam cel mult să-i nominalizez să ștergă tablăa, însă aceea a fost prima experiență de management pe care am primit-o. Alegerile în funcție se făceau în

mod democratic, prin votul elevilor din clasă și de obicei cu acordul tovarăsei învățătoare. Cel ales era pe atunci persoana care întruchipa spiritul de camaraderie, dar era și cel mai silitor elev din clasă. Norocul meu era că încă nu fuseseră perturbate valorile tinerilor elevi, cu toții recunoșteau fără supărare pe cei mai silitori, în condițiile în care pe atunci a fi silitor era încă o virtute, nu un motiv de blam. Ca la o comandă aceștia ridicau mânuțele spunându-mi numele atunci când erau întrebați. Ce ar fi dacă s-ar face acest exercițiu astăzi?! Astăzi când cel mai respectat elev este și cel mai golan sau bogat, sau tipa ce se machiază deja din clasele primare?! Cum ar fi până să se și întreprindă așa ceva, când astăzi părinții ar veni instantaneu cu o falcă în cer și una în pământ pentru că odraslele lor au fost umilite? Tocmai din acest motiv astăzi nu se mai acordă nici note la clasele primare, toți elevii trăind fericiți și evaluați egal până în clasa a 5-a, atunci când nu vor înțelege de ce unii se vor umple de note de 4, iar alții de note de 10?! Dezamăgirea este atunci atât de cruntă pentru unii, încât încurajați și de părinți vor declara solemn că oricum notele nu contează și vor renunța să mai concureze cu primii din clasă, preferând să fie de exemplu primii la biliard sau la Minecraft sau Fortnite.

Astăzi, pentru a îngropa definitiv conceptul de coeficient de inteligență și recunoașterea diferențelor între indivizi, se renunță la domnia notelor, declamându-se că fiecare copil are un talent suprem într-un anume domeniu, ce trebuie musai descoperit. Când învățătorul nu reușește s-o facă, este înlăturat cu naturalețe de părinți, ce declară sentențios țuguindu-și disprețuitor buzele: „Un idiot”. Nu este bun copilul la matematică, științe umaniste, la nimic din programa școlară? Nicio problemă, îl dăm la pictură, pian, balet, canto, tenis, baschet și iarăși pian, până reușim să descoperim ceea ce natura a ascuns față de noi cu atâta grijă. Nu se acceptă sub nicio formă ideea că acel copil poate nu are un talent special, așa cum nu are trei sferturi din populația lumii. Școala a ajuns să fie un fel de colocvii cu public, în care profesorii frustrați fie sfârșesc prin a-și face

Reslecția cu cei doi-trei elevi mai buni, în timp ce toți ceilalți își dau ghionturi și se distrează pe sub bănci, fie le acordă tuturor note de 9 și 10, ca măcar părinții să fie mulțumiți și să continue să cotizeze. Nu-i nimic, veți zice, facultatea îi va separa... Greșit vă spun vouă, astăzi toate odraslele demne de școli profesionale (ce nu mai există) din punct de vedere al capacităților cognitive, absolvă nu una, ci poate două facultăți private, îmbinând cu eleganță științele economice cu cele juridice, copiind cu cărțile și cursurile pe masă la toate examenele, cumpărând subiectele sau plătind examinatorul. După care, toată această masă informă de tineri absolvenți de studii universitare, din care unii abia știu să citească, se prezintă la școala vieții, unde prin unchi, mătuși și prieteni unii ajung să ocupe funcții înalte în corporații private sau la stat. Nu-i nimic, norocul lor, veți zice, însă ați avut vreodată neșansa să fiți conduși de un astfel de personaj, a cărui singură lectură până la vârsta de 20 de ani a fost Capra cu trei iezi? Ați făcut vreodată greșeală să-i arătați unui astfel de director diploma voastră de absolvire la o universitate recunoscută, cu o medie generală mare? Dacă nu, vă spun eu consecințele: în cazul în care totuși vă angajează (astfel de indivizi nu-și doresc rivali rasați, ci cunoscuți și rude obediente), vă vor face viața profesională un calvar.

Nu va trece o zi în care să nu vă demonstreze cu public prostia sau neștiință, va fuma și va glumi cu alți indivizi de talia lor, în timp ce vă vor marginaliza în fața unor laptopuri, reclamându-vă în permanență incompetența. Acești oameni știu să-și apere teritoriul, credeți-mă! În timp ce unii își iroseau jumătate din tinerețe studiind, aceștia erau pe stradă, la școala vieții, așa că știu tot ce au de făcut pentru a-și domina teritoriul! Tocmai de aceea, opinia mea este că, în loc să ridicăm la rang de artă egalitatea între tineri, să le creăm iluzii deșarte, ar fi mai util să identificăm corect abilitățile teoretice și practice ale acestora și să-i orientăm activ în carieră.

Astfel că unii vor avea șansa să învețe din timp o meserie, în loc să ajungă la 25 de ani având doar vagi cunoștințe de literatură,

aritmetica și analiza matematică, însă fiindu-i frică să schimbe un bec! Societatea are nevoie de întregul spectru de meserii, nu doar de absolvenți de studii economice și juridice, convenabil alese pentru posibilitatea pe care o oferă de a toci niște cursuri teoretice sau de a copia la examene. De ce nu se înghesuie facultățile de mâna a 3-a să promoveze medicină, inginerie, etc? Pentru că nu pot risca să scoată pe bandă rulantă indivizi inepti ce vor trebui să salveze vieți omenești sau să construiască structuri de rezistență. Nu, mai bine scoatem niște economiști, chiar dacă nu știu nimic, vor învăța ei poate să opereze un sistem informatic pentru a vă livra un extras de cont sau o retragere de numerar. Însă chiar și aceste operațiuni simple creează probleme unor astfel de indivizi din motive evidente și vezi vedea în capitolele viitoare cum este să lucrezi cot la cot cu aceștia. Eu am experimentat acest lucru.

Revenind la primele două clase de școală primară, îmi amintesc cu plăcere două lucruri: creșterea viermilor de mătase, atât la școală, cât și acasă, ca hobby și faptul că am reușit să citesc întreaga bibliotecă a școlii.

Din nou subliniez că a lua numai note de zece și a-mi petrece timpul citind de mai multe ori cele 40 de cărți ale lui Jules Verne (de câte 4-5 ori), Hobbitul lui Tolkien (de peste 4 ori), Aventurile lui Tom Sawyer al lui Mark Twain (de peste 15 ori), Ciresarii (de 10 ori) sau Aventurile lui Habarnam de Nikolai Nosov (de peste douăzeci de ori) erau cele mai ușoare lucruri pe care le puteam face, întrucât îmi veneau natural. Nu consideram cătuși de puțin că fac ceva ieșit din comun, cu atât mai departe de gândul meu vreo pornire de malițiozitate față de colegii mei de clasă. Ba, dimpotrivă. Ambițiile mele se îndreptau în a fi cel mai bun atacant la fotbalul pe maidan, cel mai respectat bătauș – atât de respectat încât să nu fiu nevoit să mă bat vreodată, prin simpla prezență fizică, cel mai bun țintaș cu praștia (odată am rețezat piciorul unui porumbel ce se odihnea pe o sârmă de curent electric... și acum regret...) și în general de a fi capul